

Ta Yêu Nô Lệ Của Lão Đại

Contents

Ta Yêu Nô Lệ Của Lão Đại	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19

Ta Yêu Nô Lệ Của Lão Đại

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, nhất thụ nhất công, cường thụ, ngược luyến ngược thân, SM, HEHắn là nô lệ của lão đại tôi m

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-yeu-no-le-cua-lao-dai>

1. Chương 1

Khi tôi đi đến bãi đỗ xe, huynh đệ trong bang đã tới vây quanh như thủy tiết bắt thông[1].

Quang trong vòng vây đứng thẳng, mặc dù bị vô số khẩu súng uy hiếp, nhưng lại không một chút bối rối sợ hãi.

Tôi hứng thú đánh giá cậu ta vài lần, quả thật lớn lên tuần tú mê người. Khó trách Lão Đại bố trí trận thế lớn như vậy để bắt cậu.

Luôn ở nước ngoài dốc sức làm ăn, gần đây mới được điều trở về tổng bộ, tôi cho tới giờ chưa từng thấy cậu, chỉ nghe nói cậu là nô lệ mà Lão Đại sủng ái nhất. Đáng tiếc nửa năm trước cư nhiên không biết tốt xấu chạy trốn, Lão Đại tốn rất nhiều công sức mới tìm ra hành tung của cậu ta, phải các huynh đệ tới bãi đỗ xe này bắt cậu.

Nhìn cậu thân hình gầy gò yếu đuối, tôi không khỏi âm thầm cảm thấy tội nghiệp thay cậu. Lão Đại hận nhất người khác phản bội y, lát nữa không biết sẽ dùng hình phạt tàn khốc nào để trừng phạt.

Một lúc sau, Lão Đại ngồi trong chiếc xe màu đen vội vã đi tới.

Toàn thân tây phục phẳng phiu, trắng nõn cao gầy, kính mắt mạ vàng, Lão Đại nhìn thế nào cũng giống một thư sinh nho nhã. Nhưng tôi biết rõ phía dưới bề ngoài ôn hòa nho nhã kia cất giấu lòng dạ độc ác như thế nào.

Mà lúc này, nhìn vẻ ngoài Lão Đại trầm ổn một cách lạ thường, theo tôi đoán một hồi bão táp lập tức sẽ tới.

“Tại sao lại muốn chạy trốn?” Lão Đại đi tới trước mặt Quang, lạnh lùng hỏi.

Quang rất bình tĩnh, thông dong cười cười, đáp: “Chỉ là muốn ném thử mùi vị làm người...”

Lão Đại cũng cười, nhưng dáng vẻ tươi cười này lại tỏa ra vẻ mặt âm u, “Cậu muốn làm người phải không? Ta càng muốn cho cậu thành quỷ!”

Rất nhanh, Lão Đại phân phó, hai gã huynh đệ có tiếng hung ác trong bang bỏ nhào tới, đem quần áo Quang xé sạch.

Một khối thân thể trẻ khỏe kiện mỹ[2] bất ngờ bại lộ trước mặt mọi người. Luôn luôn đối với nam sắc không có hứng thú, tôi lại không kìm lòng được nuốt nước miếng.

Tôi tin rằng, cho dù Đại vệ[3] của Mễ Khai Lăng Cơ La[4] sống lại cũng so ra kém xa thân thể cân xứng rất có mị lực trước mắt này. Tôi cơ hồ lập tức bị kích thích, nghĩ muốn phát tiết, nhưng kể tiếp phát sinh chuyện lại làm cho tôi càng phấn khởi.

Lão Đại chỉ huy, hai gã huynh đệ trong bang đem Quang đang xích lõa trói lại hình chữ đại () rồi cột vào trên mặt chiếc xe màu đen, ngay sau đó tách hai chân cậu ra, đè ngực xuống cố định, khiến cho cậu bày ra một tư thế khuất nhục mà lại mê người.

Quen nhìn trắng gió, tôi đương nhiên biết đây là chính là tư thế điều giáo, nhưng một nam nhân bị trói buộc lại có thể gợi cảm như vậy khiến một người phong tình như tôi cũng phải quay đầu lại nhìn.

“Thế nào Quang, trước mặt bao người bị trói thành như vậy, cảm thụ ra sao?” Lão Đại thích ý tiêu sái đến bên người cậu, mỉm cười hỏi.

Quang khó khăn cười cười nói: “Lâu không làm động tác đòi hỏi kĩ thuật cao như vậy... Thật có điểm không thấy quen...”

Tôi không khỏi có chút kinh ngạc, vào lúc này vẫn có thể cười được, xem ra nô lệ tên Quang này quả thật không đơn giản chút nào.

“Giờ vẫn chưa quen sao?” Lão Đại vẫn duy trì phong độ tuyệt hảo, tiếp tục mỉm cười nói: “Chờ đó một lát nữa cậu sẽ càng không thể quen!”

Quang không chút sợ hãi quay mặt đi chỗ khác, bày ra dáng vẻ không sao cả.

Lão Đại hừ lạnh một tiếng, xoay người đi đến chỗ bác sĩ Lý đi cùng phân phó: “Bắt đầu kiểm tra cậu ta!”

Bác sĩ Lý lập tức tuân mệnh tiến lên, lấy ra từ hòm thuốc mang theo người một dụng cụ y khoa tinh xảo không bị rỉ.

Tôi nhận ra đó là khoách giang khí[5] chuyên dùng để mở rộng hậu môn. Màu ánh bạc lóe lên, nhìn qua có chút sắc người.

Khi bác sĩ Lý rất chuyên nghiệp đem cái thứ quỷ dị kia chậm rãi dò xét tiến vào hậu đình Quang, Quang vẫn lạnh nhạt trấn tĩnh khẽ nhăn mày.

Lão Đại đắc ý cười nói: “Quang, có chút không chịu nổi rồi phải không?”

Quang cũng không phản kích Lão Đại, chỉ mím chặt môi.

Tôi nghĩ cậu ta có lẽ đang tập trung toàn bộ khí lực để chuyển tâm đối phó với cơn đau đớn bị mở rộng hậu môn, căn bản không rảnh để ý tới Lão Đại.

Khoách giang khí chậm rãi mở ra, trên trán Quang bắt đầu chảy càng nhiều mồ hôi.

Khi bác sĩ Lý bắt đầu tiến hành kiểm tra, mồ hôi cậu như mưa rơi, làm khuôn mặt vặn vẹo thay đổi hình dạng.

Tôi nuốt rồi lại nuốt nước miếng, một bức tranh mỹ nam chịu ngược đãi như vậy thật sự rất kích thích, rất dâm ô.

Nhất là hậu đình Quang, nơi ấy thịt phần hồng nộn, đối với tôi mà nói thì đó giống như lời mời thành khẩn nhất, dường như đang chờ đợi thời khắc cùng tôi quang lâm[6], xâm chiếm...

Tôi dùng sức nắm chặt tay, tim đập nhanh hơn... Quang đang chịu hành hạ cố nhiên[7]thống khổ, nhưng chịu đựng dục vọng hấp dẫn như tôi đây kỳ thật không dễ chịu hơn cậu ta chút nào...

Bác sĩ Lý sau khi kiểm tra hết rồi báo cáo với Lão Đại: “Lão Đại, hậu đình cậu hết thấy bình thường, gần nửa năm qua chưa từng có bất cứ hành vi giới tính...”

“Oh...” Lão Đại có chút ngoài ý muốn nhíu mày, “Cậu vẫn cố gắng khiết thân tự hảo[8] sao...”

Bác sĩ Lý phụ hợp cười khan rồi hai tiếng, lại ấp a ấp úng nói: “Chỉ là... Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Lão Đại nghe thấy khác thường, trầm giọng hỏi.

Bác sĩ Lý cẩn cẩn dục dục [9] nói: “Chỉ là hoa văn hình chữ ‘nô’ tại hậu đình cậu đã không còn..”

Lão Đại lập tức thay đổi sắc mặt, bước nhanh đi tới trước mặt Quang lớn tiếng hỏi: “Cậu làm nó biến mất bằng cách nào?”

Đã chặt vật không chịu nổi, Quang vẫn cố gắng nặn ra vẻ mặt cười chiến tưng hờ hợt nói: “Ta dùng lưu toan[10]đốt nó đi...”

Tôi có chút khiếp sợ. Khắc chữ nơi hậu đình vốn đã rất tàn nhẫn rồi, nhưng nam tử này cư nhiên có dũng khí lại dùng lưu toan đốt bỏ, điều này người bình thường không thể làm được.

Lần nữa quan sát Quang đang bị trói trên xe, tôi không khỏi nhìn gia hỏa bề ngoài có vẻ như tú hoa chăm đầu[11] này với cặp mắt khác.

“Quang, cậu thật dũng cảm a!” Lão Đại lấy loại ngữ khí than thở nói: “Ta cũng không thể không kính nể cậu rồi...”

Quang rất bình tĩnh nhìn y, trên mặt vẫn thản nhiên, tựa hồ đã quên đi tình cảnh hiện tại của mình vốn là một kẻ như cá thịt với một tên đồ tể.[12]

“Nhưng ta rất muốn thử xem dũng khí của cậu...” Lão Đại tiếp tục hòa ái nói: “Xem xem nó rốt cuộc lớn bao nhiêu, rốt cuộc có thể chịu đựng tới mức nào...”

Quang vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, trên mặt không chút sợ hãi.

Lão Đại lạnh lùng cười, xoay người lại cao giọng nói với tất cả huynh đệ trong bãi đỗ xe: “Hôm nay tiện nô này là phần thưởng cho các cậu, chỉ cần không giết chết, các cậu nghĩ muốn chơi đùa với tiện nhân như thế nào thì cứ việc chơi đùa!”

Trong bãi đỗ xe lập tức tiếng hô vang lên như sấm, lúc trước màn SM người thật này đã kích thích dục vọng của mọi người, giờ phút này cư nhiên có thể chính thức nhắm nháp tuyệt sắc vưu vật[13]này, có thể nào không khiến người ta mừng rỡ như điên được chứ!

Kế tiếp là tình cảnh hỗn loạn, vô số bàn tay vô số *** chen lấn bổ nhào về phía chiếc xe màu đen đang trói một khối trần truồng. Cảnh dâm loạn cuồng hoan rít gào mở màn.

Không giống các huynh đệ đáng vẻ điên cuồng, kích thích dâng lên lúc trước trong tôi cuối cùng có chút tiêu biến.

Không phải tôi lương thiện, cũng không phải tôi lương tâm không đành lòng, mà là tôi khiết phích[14].

Tôi không thể chịu đựng được cùng nhiều người như vậy hưởng thụ Quang quyền rũ, điều này làm cho tôi cảm giác rất dơ bẩn, cảm giác chán ghét buồn nôn!

Tôi nếu muốn hưởng dụng cậu, nhất định phải một mình, không bị quấy nhiễu, hoàn toàn phải do bản thân tùy ý chi phối.

Cho nên tôi không chút do dự xoay người, yên lặng rời đi bãi đỗ xe đã biến thành chỗ vui chơi tiết dục.

Sau tôi nghe nói ngày đó cũng không phải tất cả các huynh đệ hưởng thụ được mỹ vị.

Bởi vì cuối cùng, Quang bị giày vò không thành dạng người, nếu tiếp tục nữa sẽ mất mạng, cho nên Lão Đại không thể làm gì khác hơn là kêu dừng.

Vẫn còn một số huynh đệ chưa đến phiên oán than dậy đất, mà các huynh đệ đã hưởng thụ qua thì cảm thấy mỹ mãn khen ngợi không thôi.

Nghe bọn cậu miêu tả sinh động như thật, trong đầu tôi ý niệm một mình giữ lấy Quang ngày càng mãnh liệt...

Hơn mười ngày sau, tôi rốt cục có cơ hội tiếp xúc Quang lần nữa.

Lão Đại đem một kịch bản tên là Phòng tắm cuồng hoan ném tới trước mặt tôi, nói với tôi nói: “Lão Tiểu dự định chụp một bộ nam nam a phiến[15], muốn mời Quang đi diễn. Cậu phụ trách đưa cậu ta đi rồi trở về.”

[1] Thủy tiết bất thông: chặt như nêm cối; con kiến chui không lọt; nước không ngấm qua được

[2] Kiện mỹ: khỏe đẹp

[3] Đại vệ: tức David, một trong những bức tượng điêu khắc của Michelangelo.

[4] Mễ Khai Lãng Cơ La: Michelangelo Buonarroti (1475-1564) – họa sĩ, nhà điêu khắc thời kỳ Phục Hưng.

[5] Khoách giang khí: Khoách: mở rộng; giang: hậu môn; khí: dụng cụ. -> dụng cụ mở rộng hậu môn. Thật đáng sợ =.”

[6] Quang lâm: đến dự, hạ cố đến chơi. Chắc ý ở đây là giao hoan. Thực sự thì mình không hiểu đoạn này lắm, đành tự bịa ra dựa vào QT =.”

[7] Cố nhiên: dĩ nhiên.

[8] Khiết thân tự hảo: giữ mình trong sạch

[9] Cẩn cẩn dục dục: cẩn thận từng li từng tí; dè dặt.

[10] Lưu toan: Axít sunfuric

[11] Tú hoa chăm đầu: gói thêu hoa (ví với những người chỉ có hình dáng bên ngoài không có học thức tài năng)

[12] Câu này mình edit theo những gì mình hiểu, dịch bừa ở đây ý Quang giờ như cá nằm trên thớt.

[13] Vưu vật: báu vật; tuyệt diệu; ưu tú (chỉ người hoặc vật phẩm, thường chỉ phụ nữ đẹp)

[14] Khiết phích: sạch sẽ, ý là bệnh sạch sẽ đó.

[15] Nam nam a phiến: là GV đó.

2. Chương 2

Lão Tiểu là bạn thân của Lão Đại, chuyên môn bí mật quay a phiến, cũng là một thằng cha tán tận lương tâm.

Lần trước Lão Đại giúp lão bắt cóc một học sinh cao trung để lão quay hình, lão tìm đến hơn mười một tráng nam cường dâm tiểu hài nhi kia, nói muốn quay đêm đầu tiên của xử nam gì đó, kết quả dám đem tiểu hài nhi nọ dần vật đến chết.

Lần này lão tìm Quang quay a phiến, khẳng định cũng không có hảo tâm gì. Nhưng tôi nghĩ Lão Đại sợ đi đáp ứng như vậy đại khái là muốn mượn cơ hội trừng phạt Quang.

Cầm chìa khóa Lão Đại đưa cho, tôi theo chỉ dẫn của kẻ làm thuê đi xuống tới tổng bộ tầng hầm.

Lão Đại sau khi trở về nhốt Quang vào trong tầng hầm, nghe nói hàng đêm câu chưa từng được dễ chịu.

Tôi nhẹ nhàng mở cánh cửa tầng hầm, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Quang cả người trần truồng bị trói trên xà ngang, mũi chân miến cường chạm đất.

Nhìn cậu nhắm chặt hai mắt, vẻ mặt giật giật thống khổ, tôi đoán cậu nhất định đang chịu hình phạt nào đó. Quả nhiên, khi tôi đến gần thì bất ngờ phát hiện một chiếc án ma bồng[1] chạy bằng điện vô cùng lớn đang gắt gao cắm vào trong hậu đình cậu, không ngừng rung động.

Tôi lắc đầu, tắt án ma bồng, cởi dây trói thả cậu xuống đất. Cậu nhẹ kêu lên một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

Tôi hỏi: “Cậu còn có thể đi được không?”

Cậu vô lực gật đầu, ách một tiếng hỏi: “Anh muốn mang tôi đi đâu?”

Tôi đáp: “Lão Tiểu mượn cậu để quay a phiến, Lão Đại sai tôi đưa cậu đi.”

Cậu cúi đầu “nga” một chút, rồi không nói gì nữa.

“Quần áo của cậu đâu?” Tôi đưa mắt nhìn quanh tìm quần áo của cậu.

“Tôi không có quần áo.” Cậu cúi đầu nói.

Tôi giật mình một chút, lập tức cởi phong y[2] trên người khoác cho cậu.

Cậu cười khổ nói: “Mặc cũng vô ích, dù sao khi đến chỗ lão Tiểu nợ cũng phải cởi ra.”

Sau khi ngồi lên xe, tôi đem lão kịch bản Đại đưa tôi ném cho cậu, “Đây là kịch bản, cậu xem thử đi.”

Cậu cũng không thèm nhìn tiện tay ném sang một bên, “Có gì đáng xem đâu, không phải cưỡng dâm thì cũng là ngược đãi!”

Tôi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cậu vẻ mặt hờ hững. Trong lòng không khỏi có chút bội phục cậu: đúng là chẳng quan tâm cái gì cả!

Cuối cùng cũng đến chỗ lão Tiểu, tôi đem Quang đưa tới chỗ quay phim, xoay người liền muốn rời đi.

Lão Tiểu cười nịnh nói: “Thiên Nhai, không lưu lại xem một chút sao, rất kích thích đó.”

Tôi vốn không muốn giao thiệp với lão, nhưng nhớ tới cảnh Quang bị ngược đãi tại bãi đỗ xe, cảm thấy động tâm nên ở lại.

Lúc này chỗ quay phim đã bố trí giống phòng tắm, có bồn rửa tay, bồn cầu, bồn tắm v.v...

Bốn kẻ cường tráng không mặc gì có lẽ là diễn viên, hoặc ngồi hoặc đứng ở một bên, đám người khổ hạ cao vút, đôi mắt sắc mị không ngừng ngắm nghía cơ thể của Quang.

Một nhân viên lột quần áo Quang, nắm lấy cánh tay cậu, lấy ra ống tiêm rồi bắt đầu tiêm.

Lão Tiểu đến gần cười nói với tôi: “Đây là thuốc kích dục mới nhất do Mỹ nghiên cứu chế tạo, cho dù cậu có kiên nhẫn kiềm chế như thế nào đi chăng nữa cũng trở thành nô lệ chìm đắm trong ham muốn.”

Trong lòng tôi chấn động, quay đầu nhìn về phía Quang, chỉ thấy cậu thần sắc hờ hững như trước, giống như ống tiêm kia vốn châm vào cánh tay người khác chứ không phải của cậu.

Sau khi tất cả công việc chuẩn bị đã hoàn thành, quay phim chính thức bắt đầu.

A phiến Lão Tiểu quay đa số có khuynh hướng bạo lực, cho nên bốn diễn công cường tráng vừa bắt đầu đã trối nước hai tay của Quang lên tường phòng tắm, sau đó một người trong số đó khua roi da hung hăng quát tới, hơn nữa chuyên chọn bộ vị mẫn cảm yếu ớt mà quát.

Quang tựa đầu hướng một bên, cắn chặt môi dưới cố gắng không rên một tiếng.

Roi da giống như được đặc chế, không khiến người bị quất chảy huyết nhục, chỉ để lại trên người những vết sưng đỏ.

Khi đã quất thỏa mãn, tráng nam huy roi ngừng tay, một tráng nam khác lấy ra một lọ giống như dầu gội đầu, lấy ra một đồng bột lớn xoa lên vết thương của Quang, bắt đầu xoa nắn từ trên xuống dưới.

Thứ kia tựa hồ kích thích vết thương, Quang không nhịn được rên rỉ.

Tôi cẩn thận nghe, nhưng không ai có thể nói rằng nó chỉ giống như tiếng rên rỉ thông thường, mà là hỗn hợp của niềm vui và sự phấn khích.

Tôi sửng sốt, lập tức hiểu được, thứ mà tráng nam xoa lên vết thương của Quang vốn có cả thành kích dục, hơn nữa lúc trước Quang bị tiêm tình dục, bây giờ dục vọng của Quang đã bị khiêu khích đứng lên.

Tráng nam trên người Quang càng chà xát càng tàn nhẫn. Tiếng Quang rên rỉ cũng càng lúc càng lớn, đồng thời thân thể tựa như xà vụn vụn, giống như rơi vào tình trạng đói khát không chịu nổi.

Tôi không khỏi giật mình, thuốc này không ngờ lại lợi hại như thế, ngay cả Quang tranh tranh thiết cốt như vậy cũng hoàn toàn thất thủ.

Tráng nam mạnh mẽ chà xát, rồi mở ra vòi tắm hoa sen, rửa sạch bọt xà phòng cho Quang. Vừa tẩy trừ vừa dùng tay không ngừng trêu đùa đầu vú Quang cùng hạ thân mẫn cảm.

Trên mặt Quang từ từ hiện lên sắc dục ửng hồng, thân thể cũng biến thành phấn hồng kiều diễm. Đợi tráng nam nộ tẩy trừ hết, khi cởi trói cho hai cánh tay bị treo lên, cậu bỗng chốc mềm nhũn trượt vào trong lòng tráng nam, không cách nào đứng thẳng lên được.

Tráng nam nộ nhịn không được cười dâm dăng nói: “Tiểu tiện hóa, không nhịn được nữa phải không? Trong chốc lát sẽ khiến cậu sảng ngất trời!”

Nói xong liền kéo Quang tới trước bồn rửa tay, khiến cậu nửa người trên nằm sấp trên bề mặt đá cẩm thạch, sau đó dùng đầu gối mở hai chân cậu ra, không chút khách khí đâm vào.

Quang nức nở một tiếng, thân trên muốn nhô dậy. Tráng nam một tay đè cậu lại, tay kia cầm hai tay cậu kéo ngược ra sau, dùng sợi dây một tráng nam khác đưa trói chặt cậu lại, sau đó gắt gao áp trụ nửa thân trên của cậu, từ phía sau điên cuồng lao tới.

Bị ép nằm trên bồn rửa tay, Quang bắt đầu giãy dụa, sau lại có lẽ là do dục hỏa xung đầu, mà xà vụn vụn không chủ động phối hợp với tráng nam trêu sấp.

Tráng nam mừng rỡ, nắm chặt tóc Quang bắt cậu ngẩng đầu lên nhìn vào tấm gương trên bồn rửa tay.

“Nhìn xem bộ dạng ti tiện của cậu đi!” Tráng nam dữ tợn cười nói, phảng phất giống như dã thú.

Trong tấm gương sáng bóng phản chiếu gương mặt Quang dâm loạn cực kì, giờ phút này cậu căn bản đã không còn cảm thấy nhục nhã cùng tôn nghiêm nữa rồi. Sa vào bể dục vọng cậu chỉ biết mặc sức kêu lên vui sướng, mặc sức phát tiết.

Người chụp ảnh cũng vội vàng đi tới tiếp cận, chụp gương mặt cậu rất nhiều tấm, từ các góc độ khác nhau chụp rồi lại chụp nơi hai người giao hợp.

Tôi không khỏi có chút đau lòng, một người kiên cường bị làm nhục đến nước này, quả nhiên là sống không bằng chết.

Diễn viên chụp ảnh trước đó đều uống thuốc tráng dương, bởi vậy tráng nam trêu sấp một hồi lâu mới phát tiết ra.

Mà Quang mặc dù không có người an ủi cậu nhưng cũng bị kích thích đến cao trào, trên bề mặt đá cẩm thạch chỗ nào cũng đều là dịch trắng đặc sệt bắn được ra.

Tráng nam từ trong cơ thể cậu rút ra rồi thối lui sang một bên, người chụp ảnh vội vàng lại gần quay chụp điên cuồng nơi hậu đình cậu.

Sau khi quay xong, ba tráng nam khác chờ bên cạnh cùng đi lên, đem thân thể Quang đang nằm sấp trên bồn rửa tay lật lại, khiến cậu dựa lưng vào gương ngồi trên bồn rửa tay, sau đó mở hai chân cậu ra, chuẩn bị tiến vào cậu từ chính diện.

Người chụp ảnh chỉ huy nói: “Lúc này thông thả tiến vào một chút, tôi muốn cẩn thận chụp lại.”

Tráng nam thứ hai làm theo lời chậm rãi đâm vào, nỗ lực phối hợp giúp người chụp quay lại. Sau khi đợi chụp ảnh đặc tả xong, tên kia không thể kiềm được, bắt đầu cầm lấy bắp đùi Quang hung mãnh tiến công.

Quang vốn đã vô cùng mệt mỏi, mềm nhuyễn tựa vào gương thờ dốc, nhưng phía dưới cậu bị kích thích, một lần nữa bị khơi mào dục hỏa, lại lâm vào cuồng loạn.

Tôi không nhìn được trong lòng thâm than, a phiến này quay xong, chỉ sợ Quang sẽ bị cưỡng dâm đến hấp hối giống như ngày ấy tại bãi đỗ xe.

Kế tiếp quá trình quay chụp, quả thật như lời Quang nói, không phải cưỡng dâm thì chính là ngược đãi.

Đã là “Phòng tắm cuồng hoan” đương nhiên yêu cầu tận dụng tất cả đồ vật đến mức tối đa.

Tráng nam thứ hai làm xong, tráng nam thứ ba đổi thành ngồi trên bồn cầu mà làm, hẳn để khiến Quang ngồi cưỡi trên đùi hắn rồi tự mình đóng đưa. Quang không khí lực di chuyển, hai tráng nam khác liền tới gần hỗ trợ, một người cầm lấy một cánh tay Quang buộc cậu đóng đưa qua lại.

Tráng nam thứ tư đơn giản đem Quang ôm vào bồn tắm lớn, vắn nước đầy trong bồn tắm, vừa giúp Quang tẩy trừ thân thể vừa xâm phạm Quang ở trong nước.

Đợi bốn tráng nam này nhất nhất làm xong, lại bắt đầu diễn đại hỗn chiến. Hoặc một trước một sau, hay một trên một dưới, rồi hoặc hai người đồng thời cắm vào. Trong phòng tắm nhỏ không ngừng biến hóa đủ mọi thể dạng dữ dội.

Chờ bốn tráng nam cuối cùng có chút mệt mỏi, liền bắt đầu chơi SM, dùng ngón nền nhỏ từng giọt lên người Quang, rồi còn nhét mấy quả bóng plastic vào hậu đình Quang, cưỡng ép cậu tự bài xuất ra.

Quang căn bản không còn khí lực bài xuất, bọn họ liền đè ép bụng cậu, muốn ép cậu bài xuất những thứ đó ra.

Suốt bảy tám giờ, Quang cứ như vậy bị bọn họ giày vò rồi lại giày vò, đợi khi được đạo diễn rút cục hô chấm dứt, cậu không nhúc nhích gì cả tựa như đã chết.

Tôi tiến tới, nhẹ nhàng nâng cậu dậy thấp giọng hỏi nói: “Cậu thế nào rồi?”

Cậu cổ hết sức mở mắt ra nhìn tôi một cái, căn bản nói không ra lời.

Tôi thở dài, nhìn hạ thân cậu vô cùng thê thảm, lấy phong y khoác lên cậu sau đó bế cậu lên.

Lão Tiểu đi tới nói với tôi: “Thiên Nhai, đừng vội đi chứ, ăn cơm xong rồi hẵng đi...”

Tôi không để ý đến lão, ôm Quang trực tiếp đi ra ngoài.

[1] án ma bồng: Án ma: xoa bóp; đấm bóp; tắm quất; chà xát; mát-xa. Bồng:gậy, thổi. -> tự hiểu.

[2] Phong y: Áo gió, áo khoác ngoài

3. Chương 3

Ra khỏi phòng quay phim, tôi ôm Quang lên xe, đột nhiên phát hiện phía dưới phong y mơ hồ chảy ra máu, tôi không nhìn được nói: “Cậu bị thương, tôi đưa cậu đến bệnh viện!”

“Không cần đâu...” Quang giãy dụa nói: “Đưa tôi quay về tổng bộ đi... Nơi đó có bác sĩ xử lý...”

Tôi nghe cậu nói như vậy liền không kháng kháng nữa, khởi động xe lái về tổng bộ.

Xe vừa mới dừng lại trước đại lầu tổng bộ, mấy vệ sĩ bên người của Lão Đại đã nghênh đón rồi, nâng Quang vào trong.

Tôi định đi theo thì một vệ sĩ đã lễ phép cản tôi, “Thiên Nhai, Lão Đại nói cậu cực khổ rồi, cho cậu về nghỉ ngơi.”

Tôi đương nhiên hiểu rõ ý của hắn, mặc dù có chút không yên tâm, nhưng cũng chỉ có thể thất vọng ly khai.

Sau khi về nhà, tôi thấp thỏm lo lắng thương thế của Quang, chung quy muốn tìm một cơ hội đi đến thăm cậu, nhưng Lão Đại không gọi tôi, tôi cũng không thể tự tiện xông vào tổng bộ, đành phải ở nhà chờ đợi trong đau khổ.

Thần linh không đáp ứng, chịu đựng đến ba ngày sau, Lão Đại rốt cục cũng gọi điện cho tôi, bảo tôi đến tổng bộ đến thưởng thức a phiến chụp xong ngày đó.

Vừa nghĩ đến việc có thể gặp lại Quang, tôi kích động không cách nào diễn tả được, vội vàng lái thẳng xe đến tổng bộ.

Khi tôi đi vào đại lầu tổng bộ, phòng chiếu phim tối mịt, nhìn thấy một màn dâm hèn không chịu nổi.

Giống như những gì từng chứng kiến tại tầng hầm ngày hôm đó, Quang bị lửa lò treo lên trên, một vệ sĩ bên cạnh Lão Đại đang dùng đèn pin loại nhỏ không ngừng điện kích nơi riêng tư cậu. Cậu căng cứng, cơ thể không thể ức chế co giật, hiển nhiên thống khổ tới cực điểm.

Trong lòng tôi căng thẳng, không khỏi có chút thương xót cậu, hành hạ như vậy khi nào mới là đỉnh điểm hả!

Lão Đại thấy tôi tới, liền ra lệnh vệ sĩ ngừng tay, phân phó: “Đưa cậu ta tới đây, để cậu ta thưởng thức bộ dạng ti tiện của mình!”

Vệ sĩ lập tức tuân lệnh thả Quang xuống, Quang lập té ngã trên đất, gấp gáp che đậy nơi riêng tư của mình cuộn thành hình tròn.

Vệ sĩ mặc kệ cậu đau đớn, cầm lấy sợi xích trên cổ cậu, thô bạo kéo cậu tới chân Lão Đại.

Lão Đại nhìn vẻ mặt mệt mỏi của cậu, cười lạnh rồi phân phó: “Đem ghế đến đây, cho cậu ta ngồi xem!”

Tôi nghe thấy vậy cảm thấy vô cùng kinh ngạc, Lão Đại từ lúc nào lại tốt như vậy? Nhưng một lát sau khi chiếc ghế được nâng đến, tôi lập tức hiểu rõ dụng tâm kín đáo của Lão Đại.

Nói đó là cái ghế, không bằng nói là một hình cụ. Bề ngoài mặc dù không khác gì một chiếc ghế bình thường, nhưng chính giữa ghế ngồi là một cao su bóng cao cao đáng sợ, đủ để nói rõ tác dụng thật sự của nó.

Hai vệ sĩ túm lấy Quang ép cậu ngồi lên chiếc ghế đó, sau đó trói hai tay cậu vào ghế.

Quang đau đến mức đầu đầy mồ hôi, thân thể bắt đầu khê run rẩy. Tôi nhú mào, quay đầu đi không đành lòng nhìn nữa.

Lão Đại tựa hồ rất hưng phấn, đặc ý ra lệnh vệ sĩ bắt đầu chiếu phim.

Toàn bộ quá trình chiếu phim tôi đều như ngồi trên đồng lửa, trước sau không ngẩng đầu nhìn một lần.

Nội dung trong phim so với hôm quay không có gì khác nhau, chỉ là sau quá trình biên tập lại phối thêm âm nhạc, hình ảnh có vẻ càng kích thích hơn. Quang cũng có vẻ càng dâm dăng hơn, phảng phất tựa như say mê trong dục tiên dục tử.

Lão Đại không nhịn được cười ha ha nói: “Quang, nhìn không ra cậu có lúc lại mê người như vậy...”

Bị trói tại hình ghế, nghe những lời này nhưng một điểm phản ứng cũng không có, khuôn mặt trắng bệch nghiêm mặt không rên một tiếng, tựa như không nghe một lời châm chọc nào của Lão Đại.

Lão Đại thấy cậu cúi đầu không nhìn màn hình, tức giận nắm chặt tóc cậu, buộc cậu ngẩng đầu lên, nói: “Nhìn kĩ cho ta! Xem bộ dạng của mình dơ bẩn đến tiện như thế nào!”

Quang mặc cho y nắm tóc, hồ hững nhưng vì bị ép mà nhìn chăm chú màn ảnh, trên mặt vẫn không chút biểu tình.

Trái tim tôi đột nhiên điên cuồng đập mạnh, hạ phúc một trận khô nóng. Quang kiên cường bất khuất như vậy lại gợi cảm khác thường!

Sau khi chiếu hết phim, Lão Đại cười lạnh với Quang: “Quang, hôm trước tiêm thuốc kích dục của Mỹ rất hữu hiệu a. Muốn thử lại hay không?”

Quang nghiêng người liếc Lão Đại, thản nhiên nói: “Tôi nói không muốn thì sẽ không dùng sao?”

“Ha ha ha...” Lão Đại cất tiếng cười to nói: “Quang, ta thích cậu chính là điểm ấy, rất hiểu bản thân!”

Quang quay đầu đi, trên gương mặt hiện ra sự khinh thường.

Lão Đại hừ lạnh một tiếng, quay đầu phân phó vệ sĩ: “Đem thuốc kích dục hôm đó tiêm cho cậu ta, dùng lượng thuốc gấp đôi!”

Tôi trong lòng khê rùng mình, lượng thuốc hôm đó đã khiến Quang phát điên lên, hôm nay dùng gấp đôi, không biết còn muốn bức cậu thành cái gì nữa.

Sau khi vệ sĩ mang thuốc tới, lập tức liền tiêm cho Quang. Quang vẫn như ngày đó, trầm tĩnh, trên gương mặt không nổi lên một gợn sóng, không chút sợ hãi. Tôi không khỏi phục cậu sát đất.

Sau khi tiêm xong, Lão Đại sai người cởi trói cho Quang từ ghế hình kia, dùng sợi dây thừng trói chặt tay cậu ra sau lưng, sau đó phân phó: “Ném cậu ta vào kho hàng dưới lầu, để cậu ta hảo hảo ném thử tư vị dục hỏa đốt người mà không thể phát tiết!”

Tôi lại rùng mình, làm như vậy so với phái người cưỡng dâm còn tàn nhẫn hơn nhiều!

Bọn vệ sĩ “vâng” một tiếng rồi kéo Quang xuống dưới lầu. Đợi bọn họ đi, Lão Đại cũng lập tức ra lệnh tôi trở về.

Tôi buồn bực đi ra đại lầu tổng bộ, trong đầu chậm chậm nảy ra một ý nghĩ. Quay đầu nhìn thủ vệ trước cửa chính, tôi thừa dịp lúc bọn họ không chú ý lách mình trốn vào trong một cây bên cạnh.

Từ trong cây ngó trái ngó phải, tôi lén lút lần lần mò ra sau đại lầu tổng bộ. Tôi nhớ kho hàng một nửa kiến trúc là ở trên mặt đất, nửa kiến trúc còn lại nằm dưới mặt đất, vì để thông gió nên ở phần phía trên mặt đất có lưu một cửa sổ rất nhỏ.

Tôi nhanh chóng tìm được cửa sổ nhỏ kia. Từ cửa sổ nhỏ hẹp nhìn vào, chỉ thấy Quang xích lõa co quắp trong một đồng tạp vật bừa bộn, mơ hồ giãy dụa. Là được tính phát tác, khó có thể tự kiềm chế.

Tôi dùng chủy thủ mang theo cạy cửa sổ, tay chân đồng thời sử dụng, chui vào. Bởi vì cửa sổ quá nhỏ, tôi mất rất nhiều sức mới tiến vào được.

Nhanh nhẹn từ cửa sổ, nhảy xuống tôi vội vàng chạy tới chỗ Quang. Có lẽ vì cố hết sức chống lại thuốc kích dục, Quang nằm quay lưng về tôi căn bản không nhận thấy tôi đã tiến vào.

Khi tôi nhẹ định nhàng ôm lấy cậu, cậu mới đột nhiên quay đầu lại, hoảng sợ nhìn tôi.

Tôi cúi đầu ghé vào tai cậu nói khẽ: “Đừng sợ, tôi tới cứu cậu... Cậu bây giờ thế nào rồi?”

Cậu vẫn lo sợ nhìn tôi chằm chằm, một lúc lâu mới thở dốc nói: “Anh là ai? Tại sao muốn cứu tôi?”

Tôi lúc này mới phát hiện trên người cậu chảy rất nhiều mồ hôi, vì vậy nói: “Cậu bây giờ đừng hồi nhiều như vậy nữa. Chúng ta trước hết phải nghĩ biện pháp làm thế nào chạy khỏi nơi này đã.”

“Vô dụng thôi.” Cậu cười khổ nói: “Anh lén chui vào từ cửa sổ rất cao, tôi bây giờ trong tình trạng này căn bản bỏ còn không nổi, mà trước cửa chính kho hàng còn có vài bảo vệ. Tôi kiểu gì cũng không trốn thoát được!” Nói tới đây, cậu thở dốc vài cái rồi lại nói: “Huống chi cho dù chúng ta trốn khỏi kho hàng, cũng trốn không thoát đại lầu tổng bộ!”

Tôi cũng nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi chán nản. Nhìn cậu trên trán càng lúc càng chảy ra nhiều mồ hôi lạnh, tôi không nhịn được lại hỏi: “Tôi bây giờ có thể giúp cậu gì không?”

Cậu kinh ngạc nhìn tôi, một lúc lâu đột nhiên thấp giọng nói: “Anh... Anh ôm tôi đi...”

“Hả?” Tôi nhất thời không phản ứng lại. Ý cậu là sao? Cậu nhắm mắt lại, bất đắc dĩ nói: “Tôi thật sự chịu không nổi nữa rồi... Anh ôm tôi đi...”

Tôi đã hiểu rõ ý cậu, không khỏi giật mình.

Cậu thấy tôi không lên tiếng, quay mặt đi, cúi đầu thấp giọng nói: “Anh nếu không muốn thì thôi...”

“Tôi nguyện ý!” Tôi vội vàng buột miệng nói.

Tôi sao có thể không muốn chứ? Một mình ôm cậu không phải là giấc mơ bấy lâu này của tôi sao? Hôm nay trời ban cho cơ hội tốt như vậy tôi sao có thể buông tha chứ?!

Mặc dù bây giờ có chút lợi dụng khi cậu gặp khó khăn, nhưng lúc này tôi căn bản không nhìn nổi dục hỏa phía dưới nữa rồi...

4. Chương 4

Kho hàng làm bằng xi măng vừa lạnh như băng lại vừa ướt, chung quanh chất đống tạp vật còn tỏa ra mùi ẩm mốc khó ngửi. Trong hoàn cảnh như vậy mà giao hoan thật sự không ổn chút nào, nhưng tôi đã không nhìn được nữa rồi.

Kỳ thật tôi cũng không thích đồng tính giao hoan cho lắm. Trước kia khi ở nước ngoài cũng từng chơi đùa mấy lần, chung quy cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì cả. Thân thể nam nhân vừa thô vừa cứng, đâu có thể sánh được với phụ nữ đáng yêu vừa nhuần lại vừa nộn a.

Nhưng từ khi thấy Quang, tôi hoàn toàn thay đổi cách nhìn này. Là cậu cho tôi biết nam nhân cũng có thể gợi cảm đến mê người như vậy...

Sau khi cởi sợi dây trên cổ tay Quang, tôi luống cuống tay chân cởi bỏ quần áo, một tay ôm cậu vào lòng.

Cậu cũng lập tức nghiêng hợp ôm lấy tôi, nhiệt liệt vội vàng. Lòng tôi điên cuồng nhảy nhót, cảm giác nóng như lửa của da cậu khiến cả người tôi cũng nóng lên.

Theo sống lưng trần trụi của Quang, tôi sờ một mạch tới thắt lưng cậu. Thắt lưng cậu mềm dẻo mà tinh tế, hết sức nhỏ, ôm lấy rất vừa tay. Sờ xuống chút nữa chính là cặp mông đang cố gắng vênh lên của cậu, rắn chắc mà rất co dãn, khiến người ta rất muốn hung hăng bóp một cái.

Tách hai cánh mông phiền muộn ra, dò xét đi vào hậu đình thần bí của cậu. Tôi không khỏi kích động, đây là thánh địa mà tôi vô hạn hướng tới.

Tựa như khiêu khích sờ lên nhu nộn thịt quyến rũ, tôi có thể cảm nhận được Quang trong lòng tôi run rẩy, áp vào trước ngực tôi hô hấp dồn dập.

Lén cười cười, tôi đem ngón trỏ nhẹ nhàng dò xét đi vào. Còn chưa tiến vào được một nửa, Quang đột nhiên nắm lấy tay tôi, thở hổn hển nói: “Đừng... Đừng chuẩn bị nữa... Nhanh bắt đầu đi...”

Tôi hôn lên trán cậu ôn nhu nói: “Quang, tôi muốn cậu thích ứng trước đã... Tôi sợ sẽ dả thương cậu...”

Cuộn tròn trong lòng tôi, Quang có chút chần chừ, cúi đầu nói: “Không cần đâu... Tôi sớm đã quen rồi...” Vừa nói vừa xoay người sang chỗ khác, ngã quỵ gối xuống, nhếch mông cao lên, bày ra một tư thế mặc ý hưởng dụng.

Đối mặt với yêu cầu thịnh tình như vậy, tôi đâu thể nhẫn nại được. Hai tay bóp chặt lấy cặp mông tròn trịa, đẩy eo tiến về phía trước, mãnh liệt đem dục vọng chính mình đâm vào.

“Ồ...” Cả người Quang run rẩy, đem mặt vùi sâu vào khuỷu tay.

Tôi biết cậu đau đớn, trong lòng nghĩ sẽ nhẹ một chút, nhưng dục vọng khổ hạ bị hậu đình cậu hấp dẫn, không nhìn được bắt đầu điên cuồng trù động.

Quang run rẩy càng lúc càng kịch liệt, thân hình thon dài bị tôi va chạm lắc lư trái phải, rất nhanh ngay cả quỳ cũng không nổi, hư nhuyển tê liệt trên mặt đất xi măng.

Cứ như vậy rất khó cho tôi trườn sát, vì vậy tôi nghĩ ra một cách, nhân lúc cậu vẫn còn ở tư thế này, nắm lấy thắt lưng cậu khiến cậu quay một vòng, biến thành tư thế nằm ngửa, sau đó nâng hai chân cậu lên tiếp tục mãnh liệt tiến công.

Trong ánh sáng mờ mờ, sắc mặt Quang ửng hồng, không ngừng rên rỉ, ánh mắt ngày càng mê ly, tựa hồ đang chậm rãi tiến vào trạng huống, hai tay cũng không tự chủ được giơ lên đỉnh đầu hồ loạn vận vận.

Chứng kiến bộ dáng cậu dâm dăng như vậy, dục hỏa trong tôi càng rừng rực, nắm chặt thắt lưng cậu, càng hung mãnh đánh sâu vào.

Cậu cũng không ngăn được kêu rên càng lúc càng lớn, tôi không nhịn được cúi xuống hôn lên chặn miệng cậu, “Quang, kêu khẽ thôi. Cậu muốn bị bảo vệ bên ngoài nghe thấy sao?”

Cậu ý thức mê loạn hanh hanh vài tiếng, đột nhiên vươn tay ôm cổ tôi, nhiệt tình đáp lại hôn môi tôi.

Tôi cảm thấy choáng váng, càng dùng sức hôn cậu, cùng cậu lâm vào hôn lữ đầy dục kích liệt...

Trên dưới đồng thời kích thích khiến tôi nhanh chóng liên phát tiết. Kích tình mãnh liệt trôi qua, ghé vào trên người Quang, tôi điên cuồng thở không ngừng, tim đập nhanh như trống đánh.

Trên bụng và thắt lưng Quang dính một mảng đặc sệt, tôi biết Quang cũng đã phát tiết. Ngẩng đầu nhìn cậu, nhưng lại phát hiện cậu cũng đang nhìn tôi, trong ánh mắt trống rỗng mở mị có một tia phức tạp.

“Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết, anh là ai?” Cậu bình tĩnh hỏi.

Tôi cười cười, từ trên người cậu bò xuống, nằm sát bên người cậu thấp giọng đáp: “Tôi tên là Thiên Nhai, chỉ là một thành viên bình thường trong bang mà thôi.”

“Tôi trước kia tại sao chưa từng thấy anh?” Cậu tiếp tục hỏi.

“Tôi lúc trước sống ở nước ngoài đi theo Đức thúc thúc.” Tôi thành thật đáp: “Năm trước Đức thúc thúc qua đời, Lão Đại mới triệu hồi tôi về.”

“Nga...” Cậu rũ mi mắt, dừng lại bỗng nhẹ nhàng hỏi: “Anh vì sao muốn cứu tôi?”

“Bởi vì...” Tôi cảm thấy xấu hổ, do dự một chút rồi ngập ngừng đáp: “Bởi vì tôi thích cậu...”

Cậu đột nhiên mở to mắt nhìn tôi, ánh mắt mang theo một loại ý tứ mà tôi không thể đọc được. Một lúc sau cậu cười nhẹ tựa như đang tự chế giễu bản thân, tự nhủ: “Tôi quả là mị lực khôn cùng a...”

Tôi ngẩn người, cậu đột nhiên xoay lại ôm tôi, “Thiên Nhai, ôm chặt lấy tôi, tôi hơi lạnh...”

Tôi vội vàng ôm lấy cậu, cố gắng hết sức, cơ hồ muốn đem cậu nhập vào trong cơ thể tôi. Kho hàng làm bằng xi măng mà mặc dù vừa ẩm ướt lại vừa lạnh, nhưng lúc này tôi lại cảm giác vô cùng ấm áp...

Hai chúng tôi cứ như vậy yên lặng ôm nhau trên mặt đất xi măng của kho hàng. Cũng không biết bao lâu trôi qua, cậu nằm trong lòng tôi đột nhiên lại bắt đầu giãy dụa, hạ thân dần dần cương lên không ngừng cọ xát hạ thân tôi, tựa hồ như nhấn nhủ thông điệp ái muội.

Tôi cúi đầu nhìn cậu, chỉ thấy trên khuôn mặt tuấn tú của cậu một lần nữa lại tràn ngập tình dục. Xem ra lượng được gấp đôi không thể dễ dàng thỏa mãn được.

Thầm than một tiếng, tôi tách thân thể cậu, khiến cậu nằm nghiêng đưa lưng về phía tôi, sau đó gập một chân cậu lại, từ phía sau chậm rãi tiến nhập cậu.

Tư thế này khi ân ái đồng tính là tư thế ôn nhu dễ chịu nhất, cho nên khi tôi tiến vào thân thể cậu, cậu cư nhiên rất hưởng thụ khẽ rên một tiếng.

Bởi vì vừa mới phát tiết một lần, tôi lần này cần kiên nhẫn rất nhiều. Vì không muốn cậu thống khổ, tôi cố gắng hết sức nhẹ nhàng chậm rãi trườn động, đồng thời còn vươn tay đến phía trước cậu, thay cậu thủ dâm, để giảm bớt khó chịu cho cậu.

Ai ngờ cậu lại bướng bỉnh nói: “Thiên Nhai, thứ tôi muốn không phải ôn nhu...”

Tôi sững sốt, lập tức hiểu rõ ý tứ của cậu. Nặng lòng, nắm chặt vai cậu, gia tăng biên độ động tác, bắt đầu trở nên thô bạo.

Trong đáy lòng mỗi nam nhân đều tồn tại tính tàn bạo, chỉ bởi vì yêu cầu đạo đức ràng buộc mà không cách nào phóng túng. Nhưng đêm nay Quang nhiệt tình yêu cầu như thế, tôi cảm giác trụ lạc hắc ám của mình lên đến đỉnh điểm.

Gần như cưỡng bạo cùng Quang làm đến lần thứ ba, Quang vẫn còn bất mãn cầu dục, hai chân vòng qua thắt lưng dụ dỗ tôi, tôi cũng vì sự thúc giục mà cương cứng trở lại..

Tôi không khỏi kinh hồn trước thuốc kích dục có được tính đáng sợ như vậy, một thiết cốt nam nhi cũng bị lột xác thành bộ dáng hạ tiện này.

Sau khi làm đến lần thứ năm, Quang rốt cục không thể yêu cầu được nữa. Mặc dù gương mặt cậu vẫn còn rất đỏ, tôi biết cậu vẫn chưa thỏa mãn, nhưng thân thể cậu không nổi nữa rồi. Giao hợp quá mức khiến cậu hoàn toàn hư thoát[1], co quắp tê liệt trên mặt đất chỉ có thể thở hổ hển.

Từ hạ thân cậu chảy ra một vệt troc dịch đỏ trắng quện vào nhau. Tôi không khỏi đau lòng, áy náy nói với cậu: “Xin lỗi... Tôi không ngờ khiến cậu bị thương. Cậu nhất định rất đau phải không?”

Cậu kinh ngạc nhìn tôi, trong mắt lại xuất hiện loại thần sắc phức tạp, một lúc sau mới chậm rãi nói: “Không sao... Tôi đã quen rồi...”

Hoàn đệ tứ chương.

[1] Hư thoát: (dương hư, âm hư hoặc khí âm hư, âm dương đều hư) hạ đường huyết do mất máu, mất nước

5. Chương 5

“Anh cần phải đi ngay.” Đang yên lặng, Quang đột nhiên nhẹ nhàng nói: “Lát nữa nếu bị Lão Đại phát hiện, anh sẽ gặp nguy hiểm.”

Nghe xong lời này tôi lập tức tỉnh táo lại. Nhìn cơ thể Quang đầy những dấu vết tình dục, tôi biết mình đã tự xông vào đại họa rồi.

Mặc dù ở bãi đỗ xe Quang từng bị anh em trong bang tùy ý chà đạp, nhưng lúc đó là do Lão Đại lên tiếng cho phép. Nếu không có mệnh lệnh của Lão Đại, không ai được động vào Quang.

Hiện tại tôi tự tiện yêu đương vụng trộm với Quang, có thể nói là đã phạm vào điều tối kỵ của Lão Đại, nếu bị Lão Đại phát hiện, hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nhưng tôi tuyệt đối không hối hận, chỉ cần có thể ấm áp cùng Quang nửa khắc thôi, cho dù ngày mai có bị Lão Đại xử tử tôi cũng chẳng thêm quan tâm!

“Anh mau đi đi.” Quang lần thứ hai thúc giục nói: “Lão Đại có thể lập tức đến đây.”

Trong lòng tôi cảm thấy cảm động, cậu muốn để tôi đào tẩu rồi tự mình gánh vác tất cả, nhưng tôi sao có thể bỏ mặc cậu một mình được chứ.

Ôm lấy bả vai của cậu, tôi thành khẩn nói: “Quang, đi cùng tôi đi! Tuy rằng sẽ rất khó khăn, nhưng chúng ta phải thử một lần.”

Quang nhìn tôi, cười khổ nói: “Nếu chúng ta đi cùng nhau thì chỉ có một kết cục mà thôi, chắc chắn sẽ chết!”

“Chết thì chết!” Tôi nghiêm nghị nói: “Có thể chết một chỗ với cậu tôi không oán cũng không hối hận!”

Quang ngẩn người một lúc, sau đó nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt trong bóng tối phát ra sự khác thường, từng chữ từng chữ hỏi: “Anh thật không sợ chết sao?”

“Ân!” Tôi kiên định gật đầu.

Quang chậm rãi quay đầu, ngẩn người nhìn kho hàng, một lúc sau mới quay lại nhìn thẳng vào tôi, nói: “Thiên Nhai, anh nếu thực sự muốn cứu tôi thì hãy giúp tôi làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Tôi không nghĩ ngợi gì mà lập tức hỏi: “Vì cậu, cho dù lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng cam tâm tình nguyện!”

Quang vui mừng cười, chậm rãi nói: “Thế lực của Lão Đại rất lớn, cho dù chúng ta có thể chạy khỏi tổng bộ, rồi thành phố này thì y cũng tìm cách ra bắt chúng ta trở về! Cho nên chúng ta phải nghĩ cách khiến y không thể bắt chúng ta.”

“Không thể bắt được chúng ta... Quang, cậu có ý gì a?” Tôi nghe không hiểu gì cả.

Quang đáp: “Hoạt động chủ yếu của bang là buôn lậu thuốc phiện, bao năm qua bản ghi chép giao dịch thuốc phiện đều được Lão Đại lưu lại trong máy tính của mình và bảo vệ cẩn thận. Chúng ta chỉ cần nghĩ cách trộm được bản ghi chép ấy thì có thể dùng nó để uy hiếp Lão Đại, nếu y không buông tha chúng ta, chúng ta liền tặng nó cho cảnh sát.”

Nghe xong biện pháp này tôi không khỏi âm thầm kinh hãi. Biện pháp này quá mức lớn mật, thậm chí có chút kỳ lạ, tôi nhất thời có phần không tiếp thu được.

Quang thấy tôi có chút do dự, hỏi: “Như thế nào? Anh không dám sao?”

“Không phải...” Tôi vội giải thích: “Biện pháp này diệu thì diệu, nhưng khi thực hiện chỉ sợ sẽ rất khó khăn. Đầu tiên máy tính của Lão Đại khóa bằng mật mã, cho dù tôi có thể lên vào được thư phòng của y thì cũng không mở máy lên được.”

“Không sao, tôi biết mật mã!” Quang đột nhiên nói.

Tôi lắp bắp kinh hãi, tò mò hỏi: “Cậu làm sao mà biết được?”

Quang mím môi, chậm rãi hạ tầm mắt, cúi đầu nói: “Có một lần y ngoạn tôi ở thư phòng.. Khiến tôi ngất xỉu...Sau đó mở máy tính, đúng lúc đó tôi tỉnh lại nên nhìn thấy...”

Trong lòng tôi run lên, Quang cố ý nói bình thản như vậy nhưng tôi biết tình cảnh lúc đó có lẽ vô cùng thê thảm.

Đau lòng ôm chặt lấy Quang, tôi ôn nhu nói: “Nói cho tôi biết mật mã, đêm nay tôi sẽ đi lấy trộm.”

“Được, mật mã là yyh840707.” Quang nghiêm túc nói: “Sau khi sao chép lại bản ghi chép ấy, anh hãy lưu lại trên hòm thư điện tử của tôi. Giấu ở đâu cũng không an toàn bằng giấu trên mạng.”

“Không sai, nếu tôi mang theo đĩa CD, một khi bị bắt thì nhất định sẽ xong đời.” Tôi gật đầu tán thành nói.

“Hộp thư của tôi là tianyake_2000@163.com.” Quang nói tiếp: “Mật mã là xxxxxx, cậu nhất định phải nhớ kỹ.”

“Yên tâm đi Quang, tôi sẽ không quên đâu!” Tôi mỉm cười tự tin với cậu.

Cậu cũng cười lại với tôi, sau đó nói: “Vậy anh đi nhanh đi, chờ đến khi anh đắc thủ thì hai chúng ta sẽ nghĩ cách đào tẩu.”

“Vậy bây giờ cậu phải làm sao?” Tôi nhìn cơ thể đầy ‘dấu vết nóng bỏng’ của cậu mà lo lắng nói: “Lão Đại nếu phát hiện cậu cùng người khác làm, nhất định sẽ không tha cho cậu.”

“Anh yên tâm đi, tôi sẽ có biện pháp.” Cậu thản nhiên nói.

Tôi tự nhiên biết cậu đang an ủi tôi. Lưu luyến nhìn cậu, không chịu rời đi.

Quang thở dài một hơi, bắt đầu nói: “Nếu anh không chịu đi thì hại nhiều hơn lợi, vì kế hoạch của chúng ta, hãy mau đi đi.”

Tôi suy nghĩ, cuối cùng nhìn cậu một cái, cắn răng leo lên cửa sổ nhỏ.

Sau khi ra khỏi kho hàng, tôi nương theo bóng đêm bắt đầu kế hoạch ăn trộm.

Kế hoạch tiến hành rất thuận lợi, Lão Đại hình như ra ngoài, không có ở tổng bộ. Tôi rất dễ dàng chui vào thư phòng trên gác hai của y, dựa vào mật mã mà Quang cung cấp mở máy tính.

Tìm phần ghi chép về hoạt động buôn lậu thuốc phiện khá mất thời gian. Khi tôi cuối cùng cũng tìm được nó rồi lưu vào hộp thư điện tử của Quang, Lão Đại cũng đã trở lại.

Tôi vội nhanh chóng thoát khỏi hiện trường, may mà đám vệ sĩ trong tổng bộ đều ra nghênh đón Lão Đại nên tôi lợi dụng lúc đang loạn mà nhẹ nhàng trốn thoát.

Giữa đường khi đi ngang qua cửa sổ kho hàng, tôi nhịn không được dừng chân, cơ hồ muốn quay trở về cứu Quang.

Nhưng lý trí ngăn cản tôi. Yên lặng cầu nguyện cho Quang, tôi dứt khoát kiên quyết trèo tường rồi đi.

Sau khi về đến nhà, tôi vẫn kinh hồn chưa bình tĩnh lại được. Tối nay phát sinh quá nhiều chuyện, đại não của tôi khẩn trương cao độ nên không thể nào bình tĩnh lại được.

Nằm ở trên giường, tôi bắt đầu cân nhắc làm thế nào để cứu được Quang. Lần trước Lão Đại phái tôi đưa Quang đi quay phim, chứng tỏ Lão Đại rất tin nhiệm tôi. Chỉ cần tìm ra được cơ hội như vậy, tôi có thể dễ dàng cứu Quang.

Đến lúc đó, cho dù không trốn thoát khỏi thành phố, chúng tôi cũng có thể dùng bản ghi chép buôn lậu thuốc phiện để uy hiếp Lão Đại, khiến y buông tha chúng tôi.

Chỉ là trước lúc đó, tôi và Quang cần phải nhẫn nại. Nghĩ như vậy nhưng tôi vẫn không khỏi lo lắng cho Quang đang trong kho hàng, Cậu hiện tại thế nào rồi? Đã bị Lão Đại phát hiện hay chưa?

Đêm đó, tôi vượt qua trong trạng thái lo lắng, mãi đến lúc rạng sáng mới mơ mơ màng màng ngủ được một lát.

Đáng tiếc ngủ không được bao lâu thì bị tiếng chuông điện thoại quấy nhiễu. Không tình nguyện nghe điện thoại, một người anh em ở đầu bên kia lo lắng nói: “Lão Đại muốn chúng ta đến tổng bộ đại lâu tập hợp. Mau tới đây đi!”

Tôi rùng mình, phản ứng đầu tiên trong đầu là, Quang đã xảy ra chuyện!

Vội vã tới tổng bộ đại lâu, xa xa tôi thấy rất nhiều người đang vây quanh vùng đất trống trước lâu.

Trong lòng run sợ đi tới gần, tôi nhìn thấy cảnh tượng xấu nhất mà tôi từng dự đoán.

Quang trần truồng bị treo lên giá gỗ hình chữ thập giữa khu đất trống. Nhìn cơ thể đầy những vết xanh tím, tôi biết cậu bị tra tấn cả đêm.

Một vệ sĩ cầm một cây đại thiết chùy sắc nhọn, không ngừng đâm lên người cậu, một bên còn lớn tiếng hỏi: “Nói hay không? Mày rút cuộc có nói hay không?”

Lão Đại nhàn nhã ngồi một bên, thêm chút hứng thú quan sát, thỉnh thoảng ánh mắt mang theo ý vị thâm trường đảo về phía chúng tôi.

Trong lòng tôi rơi xuống cực điểm. Lão Đại làm như vậy đương nhiên là có dụng ý khác. Ý khẳng định là không cách nào biết người giao hoán với Quang là ai, cho nên dùng thủ pháp tiện này để bức người kia tự động hiện thân.

Nhìn thấy vẻ mặt thống khổ của Quang, lòng tôi như bị dao cắt, không kiềm chế được liền bước ra khỏi đám người, không chút sợ hãi nhìn thẳng Lão Đại nói: “Lão Đại, ngài thả cậu ấy đi, người kia là tôi!”

6. Chương 6

Khi tôi nói ra “tôi chính là người đó”, tôi biết rõ kết cục của mình sẽ thế nào.

Quy củ của bang vô cùng nghiêm ngặt, mà Lão Đại lại là một người tàn khốc lãnh huyết, cho nên có thể đoán tôi sẽ bị trừng phạt đáng sợ như thế nào.

Hơn nữa khi tôi mở miệng nói ra câu này, tôi đã một đao chặt đứt con đường sống của tôi và Quang, cho dù tôi có thể may mắn chạy trốn thì cũng không dễ dàng tìm được cơ hội để cứu Quang.

Nhưng cho dù thời gian quay ngược lại, tôi vẫn sẽ làm như vậy, tôi vẫn sẽ đứng ra nói câu nói đó.

Quang bị trói trên giá hình chữ thập cổ hết sức ngắc đầu nhìn tôi, tóc rối loạn cùng vết máu che đi đôi mắt cậu. Tôi không nhìn được thần sắc trong mắt cậu, nhưng tôi có thể cảm giác ra nơi đó lóe lên một tia quang mang kỳ dị.

Tôi vui mừng cười với cậu, chỉ cần ánh mắt ấy của cậu, tôi có chết cũng không uổng.

Lão Đại lạnh lùng đứng lên, chậm rãi bước đến trước mặt tôi, đánh giá tôi từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nở nụ cười.

Lão Đại bề ngoài giống như bạch diện thư sinh, khi cười lộ vô cùng hiền lành tao nhã, nhưng đằng sau nụ cười càng xinh đẹp lại ẩn chứa ý nghĩ càng tàn nhẫn.

“Thiên Nhai, không ngờ cậu dám đứng ra, ta thực sự không thể không bội phục cậu.” Lão Đại mỉm cười nói.

“Không dám không dám...” Đối với khen ngợi của y, tôi chỉ cười lại.

Lão Đại cười càng sáng hơn, hí mắt từ từ nói: “Cậu là một nhân tài kiệt xuất, ta nên đối đãi với cậu như thế nào mới xứng với thân phận của cậu đây?”

Tôi ngậm miệng không nói, chậm đợi xử trí của Lão Đại.

Lão Đại hí mắt suy tư hồi lâu, khi vừa muốn mở miệng, xa xa bỗng một vệ sĩ vội vàng chạy tới, đi đến bên cạnh Lão Đại rồi nói nhỏ mấy câu bên tai y.

Sắc mặt Lão Đại lập tức thay đổi, trở nên dị thường khó coi, tôi chưa bao giờ nhìn thấy Lão Đại thất thố như vậy, không khỏi chấn động.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cứ nhiên có thể khiến Lão Đại luôn bình tĩnh trầm ổn lại lộ ra vẻ mặt như vậy.

“Đưa hai tên này xuống tầng hầm trước đã!” Lão Đại nhíu mày, trầm giọng phân phó nói rồi lập tức liền dẫn vệ sĩ trong bang vội vàng vào nhà.

Tôi cùng Quang bị lũ vệ sĩ của tổng bộ rất không thân mật “mời” vào trong tầng hầm âm trầm khủng bố.

Đợi đến khi lũ chó săn kia biến mất, tôi vội cởi áo khoác mình khoác lên cơ thể xích lửa của Quang.

“Quang, cậu sao rồi? Có đau hay không?” Ngón tay không cẩn thận chạm vào miệng vết thương của cậu, tôi nhận ra cậu chảy rất nhiều máu.

“Không sao đâu.” Quang cúi đầu đáp, dừng dừng rồi nói thêm: “Anh sao lại ngốc như vậy? Anh khi đứng ra nói như vậy thì chắc chắn sẽ chết!”

“Nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn cậu chịu khổ a!” Tôi bất đắc dĩ biện giải.

“Ai...” Quang thật thở dài một hơi, không nói lại nữa.

Trong tầng hầm trở nên yên lặng, tôi kéo Quang lại gần rồi dựa vào nhau, bỗng cảm giác rất hạnh phúc.

Tuy rằng nơi này vừa lạnh như băng lại dơ bẩn, nhưng tôi lại cảm thấy đây như thiên đường trần gian.

Quang lẳng lặng dựa vào tôi không nói gì, tôi nhin không được hỏi: “Quang, cậu tức giận sao? Trách tôi lỡ mãng phá hủy kế hoạch cậu sao.”

“Ai, kế hoạch cũng không quan trọng.” Quang nhẹ nhàng nói: “Tôi chịu khổ nhiều năm như vậy, có đào tẩu được hay không sớm đã không quan trọng rồi, chính là anh... Lão Đại khẳng định sẽ không tha cho anh!”

“Không có việc gì, tôi không sợ!” Tôi ra vẻ thoải mái nói: “Chết thì chết. Theo lời dùng cổ nhân thì là mười tám năm sau lại là một hảo hán!”

Quang quay đầu nhìn tôi, thở dài: “Tôi không đáng để anh làm như vậy...”

Tôi cánh tay ôm cậu cười nói: “Cái gì mà đáng với chả không đáng, muốn làm liền làm, quản nhiều như vậy làm gì...”

Quang lần thứ hai quay đầu nhìn tôi, ánh mắt cực kỳ phức tạp cực kỳ thâm thúy. Sau đó thật sâu thở dài một hơi, chui vào trong lòng tôi ôm lấy tôi.

“Thiên Nhai, ôm chặt tôi...” Quang tựa vào lòng tôi ôn nhu nói.

Tôi nhất thời có chút phiêu phiêu dục tiên[1], như trong túy trong. Ôm chặt lấy Quang, thầm nghĩ muốn ôm cậu cả đời này.

Trong căn phòng yên tĩnh, hai chúng tôi cứ ôm nhau gắt gao như vậy, yên lặng cảm thụ ôn nhu của đối phương.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, bên ngoài bỗng truyền đến âm thanh ồn ào, kèm theo mấy tiếng súng.

Tôi khẽ rung mình trong lòng, thế này là sao? Hay là bên ngoài đã xảy ra chuyện?

Ngay lúc tôi đang nghi ngờ, cửa sắt của tầng hầm bỗng nhiên bị người nào đó đá văng. Mấy thân ảnh uy vũ dũng mãnh nhảy vào, trên tay mỗi người đều cầm vũ khí hạng nặng, cả người mặc trang bị quân sự. Cứ nhiên là cảnh sát nhân dân!

Chuyện xảy ra kế tiếp chuyện vô cùng hỗn loạn. Khi tôi chưa kịp hiểu ra điều gì, nhóm cảnh sát tiến lên ào ạt, ép tôi xuống mặt đất, bẻ ngược tay tôi lại rồi khóa bằng còng.

Tôi vội vàng nhìn Quang thì thấy một gã cảnh sát đang kéo tay Quang. Tôi nhin không được hết lớn: “Cậu ấy không phải hắc bang, chuyện này không liên quan đến cậu ấy...”

Nói xong, tôi giãy dụa muốn đứng lên bỏ về phía Quang, nhưng hai gã cảnh sát lại kéo tôi lại, tha tôi ra ngoài cửa.

Tôi lại lo lắng, liều mạng hô lớn: “Đừng bắt cậu ấy, cậu ấy là người bị hắc bang hại...”

Nhóm cảnh sát căn bản không để ý tới tôi, chỉ áp giải tôi ra ngoài, mặc cho tôi gào đến rách cả yết hầu cũng không buông tay.

Sau khi ra khỏi tầng hầm, cảnh tượng bên ngoài khiến tôi chấn động, chết lặng tại chỗ.

Trong tổng bộ đại lâu, thi thể ngổ ngang trên mặt đất, những vết đổ tanh chảy khắp nơi khiến người ta cảm thấy đau lòng, tất cả đều chứng minh trận chiến sống mái vừa rồi thảm liệt đến mức nào.

Những người anh em khi xưa từng uống rượu đùa giỡn với tôi giờ đây đã trở thành những thi thể, khiến tôi vô cùng bi thống.

Nhưng nhóm cảnh sát không cho tôi chút thời gian ai điều những chiến hữu cũ, thô bạo túm tôi đi xuyên qua đồng thi thể, vội vã đi ra ngoài.

Trên bãi đất trống vừa mới dùng để trừng phạt Quang ngoài đại lâu giờ đã chật kín xe cảnh sát. Tên cảnh sát bắt tôi nhét tôi vào một chiếc xe trong số đó, đóng cửa lại rồi hô lên tới trại tạm giam.

Trên xe có mấy anh em trong bang, trên người ai cũng đầy những vết thương chập vạt không chịu nổi. Tôi vội hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Một tên cảnh sát bật người hung ác đánh mấy phát vào lưng tôi, quát: “Trên xe cấm nói chuyện với nhau!”

Tôi hừ hừ, hảo hán bắt cật nhân tiên khuy[2], liền ngậm miệng không nói gì nữa.

Tới trại tạm giam, cảnh sát đem tất cả chúng tôi vào phòng giam, tôi mới có cơ hội biết được tiền căn hậu của cửa sự việc.

Ngày ấy sau khi tôi và Quang bị nhốt vào tầng hầm, cảnh sát bỗng nhiên xuất động rất nhiều binh lực vây quanh tổng bộ đại lâu, nói rằng nghi ngờ Lão Đại có liên quan đến việc buôn lậu thuốc phiện, muốn Lão Đại đi theo giúp cho việc điều tra.

Lão Đại luôn bình tĩnh trầm ổn cư nhiên giống như nổi điên cự tuyệt hợp tác, lệnh cho các anh em nổ súng phản kích, nói muốn đánh để mở đường máu thoát ra khỏi vòng vây.

Đáng tiếc cảnh sát đã có chuẩn bị, hỏa lực quá mạnh. Các anh em căn bản không phải đối thủ, chết hơn phân nửa. Lão Đại trong lúc hỗn loạn cũng bị bắn chết.

Nghe xong mọi chuyện, tôi không khỏi cảm khái. Thế sự khó liệu, bang hội từng huy hoàng một thời chỉ phút chốc đã hồi phi yên diệt[3] như vậy.

Về phần cái chết của Lão Đại, tôi nhiều ít cũng có chút thương cảm. Mặc dù trước lúc đó y muốn dồn tôi vào chỗ chết, nhưng y dù sao cũng là Lão Đại của tôi, tôi ít nhiều cũng có chút tình nghĩa đối với y.

Sau khi bị giam, tôi một mực hỏi thăm tung tích của Quang.

Các anh em trong bang cũng không biết, tôi liền hỏi cảnh sát, tuy rằng mỗi lần đều tay trắng trở về, hơn nữa còn bị đánh một trận, nhưng tôi vẫn không từ bỏ.

Tôi không ngừng nhiều lần suy nghĩ, Quang có thể đi đâu? Theo lý thuyết, cậu là người bị bang hội hại, cảnh sát hẳn nên biểu dương chính nghĩa cho cậu, nhưng vì sao cảnh sát lại không chịu nói cho tôi biết tin tức của cậu?

Cảnh sát bắt đầu điều tra hành vi phạm tội của bang hội chúng tôi. Tuy rằng Lão Đại đã chết, nhưng đám lâu la chúng tôi chỉ cần tham dự buôn lậu thuốc phiện đều bị xử tử hình.

Nhất thời, trong phòng giam bắt đầu lòng người hoảng sợ. Nhưng tôi không chút sợ hãi, tôi mới trở về từ nước ngoài, bởi vì còn không quen nghiệp vụ nên Lão Đại vẫn chưa cho tôi tham dự buôn lậu thuốc phiện, chỉ để tôi làm mấy công việc thượng vàng hạ cám, cho nên tôi hẳn là không sao cả.

Nhưng việc tôi gia nhập hắc bang cũng đủ khiến tôi bị phạt nhiều năm tù giam.

[1] Phiêu phiêu dục tiên: nhẹ nhàng như muốn lên tiên.

[2] Hảo hán bắt cật nhãn tiền khuy: hảo hán không màng cái thiệt thòi trước mắt.

[3] Hồi phi yên diệt: Tan thành tro bụi

7. Chương 7

Bất an cùng lo âu chờ đợi suốt hai tháng, cuối cùng tôi cũng bị thả vấn.

Trong phòng thẩm vấn rộng lớn, tôi bị còng ngược hai tay ra đằng sau, ngồi trước bàn làm việc. Hai cảnh sát mang theo súng đứng nghiêm nghị phía sau tôi, đề phòng tôi có hành động khác thường.

Một lát sau, cánh cửa được mở ra. Đi vào là một cảnh quan trung niên mặc chế phục phẳng phiu, cư nhiên là cục trưởng công an Lí Thành Phương!

Tôi lập tức ngậy ngẩn cả người. Nhân vật nhỏ bé như tôi, làm thế nào mà kinh động khiến cục trưởng công an tự mình thẩm vấn .

Chuyện phát sinh kế tiếp càng khiến tôi giật mình. Theo sát Lí Thành Phương đi vào là một nam tử mặc thường phục, tuổi trẻ tuần tú, anh khí bừng bừng. Cư nhiên là Quang, người mà tôi vẫn đau khổ lo lắng!

“Quang!” Tôi nhin không được kêu lên, nhất thời mừng rỡ như điên. Nếu không bị còng lại, tôi sớm đã hưng phấn mà nhảy bổ đến!

Nhưng Quang nhìn thấy tôi cũng không phản ứng gì, chỉ quét mắt nhanh về phía tôi rồi lập tức cúi đầu, tránh tầm mắt của tôi.

Tôi không khỏi kinh ngạc. Làm sao vậy? Chẳng lẽ thoát khỏi hiểm cảnh xong liền trở mặt?

Khi tôi đang hò nghi, Lí Thành Phương lạnh lùng hỏi hỏi Quang: “Đây là người mà cậu nói?” Quang cúi đầu, “Àn” một tiếng.

Trong nháy mắt, tôi bỗng nhiên có cảm giác rất quỷ dị kỳ quái.

Trong kho hàng, Quang bảo tôi đi trộm bản danh sách giao dịch của Lão Đại, cảnh sát bao vây tổng bộ đại lâu như từ trên trời giáng xuống... Những việc ấy tái hiện trong đầu tôi, hơn nữa trước mặt tôi Quang đứng bên cạnh cục trưởng công an.... Tôi lập tức hiểu ra toàn bộ...

Quang là nằm vùng!

Cậu lợi dụng tôi để trộm bản danh sách giao dịch của Lão Đại, chỉ cần tôi lưu bản danh sách mình trộm được vào hộp thư điện tử mà cậu nói, cảnh sát lập tức có thể truy cập vào hộp thư đem nó phục chế lại.

Có chứng cứ vô cùng chính xác ấy, cảnh sát có thể danh chính ngôn thuận bắt Lão Đại. Lão Đại có lẽ cũng biết lần này bên cảnh sát có bằng chứng rành rành, không thể thoát tội nên mới liều chết chống cự.

Hồi tưởng quang cảnh máu chảy thành sông, thi thể chất cao như núi trong tổng bộ đại lâu, trong lòng tôi đau quặn... Bao nhiêu anh em trong bang, đều vì tôi mà chết!

Cắn chặt răng, tôi căm hận nhìn Quang, lớn tiếng hỏi: “Quang, cậu là nằm vùng phải không?!”

Quang ngẩng đầu nhìn tôi đầy phức tạp, sau đó yên lặng hạ mắt xuống, không trả lời câu hỏi của tôi.

Không nói gì chẳng khác nào cam chịu. Vô cùng phẫn nộ, tôi nhin không được điên cuồng mắng to: “Mày con mẹ nó súc sinh!” Nói xong muốn giãy khỏi còng tay, đứng lên từ ghế lao tới đánh cậu ta.

Hai gã cảnh sát phía sau ngăn tôi lại, ép chặt tôi xuống ghế, không sao nhúc nhích được.

“Tao con mẹ nó mắt như chó mới tin tưởng yêu một thằng tao hóa như mày!” Không thể nhúc nhích, tôi chỉ có thể quát mắng để phát tiết cơn phẫn nộ của mình.

Sắc mặt Quang càng lúc càng trắng, đầu cúi càng lúc càng thấp. Lí Thành Phương nhìn cậu cười nhạt hai tiếng, nói: “Cậu có thể đi rồi, việc còn lại tôi sẽ tự xử lý.”

Quang do dự một chút, nhẹ giọng nói: “Chuyện anh đã đáp ứng tôi nhất định phải làm.”

“Đã biết...” Lí Thành Phương không kiên nhẫn nói.

Quang cắn cắn môi, xoay người yên lặng đi ra ngoài.

Sau khi Quang rời đi, tôi vẫn tức giận không ngừng mắng chửi.

Tôi vốn tưởng rằng mình lần này sẽ chịu đau đớn không ngừng, ai ngờ Lí Thành Phương vung tay, cứ nhiên hạ lệnh thả tôi ra.

Tôi lúc ấy giật mình không kém gì một người dân bình thường bỗng dưng có được năm trăm vạn.

Sau khi được phóng thích mặc danh kì hiệu, bang hội của tôi đã không còn tồn tại nữa rồi. Nản lòng thoái chí, tôi dần dần quá trải qua cuộc sống bình thường như bao người khác.

Bởi vì chưa từng đọc sách gì cả, tôi chỉ có thể tìm được một công việc ở tiệm sửa xe. Tuy rằng vừa bẩn lại vừa mệt nhưng tôi lại cảm thấy rất thỏa mãn.

Hiện tại tôi chỉ muốn tìm một cách gì đó để lấp đầy cuộc sống của mình, để mình không có thời gian nhàn hạ. Bởi, chỉ cần rảnh rỗi, tôi sẽ nghĩ đến Quang, nghĩ đến những thống khổ khi xưa...

Chân tình duy nhất của tôi lại bị lừa gạt lời dụng như vậy, tình cảm mãnh liệt trong lòng đã bị dập tắt hoàn toàn.

Cho nên tôi lựa chọn quên đi, hy vọng có thể mượn dùng thời gian đích trôi qua chậm rãi đích đem này hết thấy phai nhạt.

Ngày một ngày thiên đích quá khứ, ở tôi cơ hồ phải đồng này thế tục xã hội dong làm một thể khi, một người tuổi còn trẻ nam tử đích tới chơi nhiều loạn của tôi bình tĩnh cuộc sống.

Ngày đó khi tôi đang vùi đầu làm việc ở tiệm sửa xe, ông chủ bỗng gọi tôi: “Thiên Nhai, ngoài cửa có người tìm cậu đấy!”

Tôi sững sốt. Một người luôn độc lai độc vãng không có bằng hữu như tôi mà cũng có người đến tìm gặp sao?

Bước ra cửa tiệm, tôi nhìn thấy một nam tử trẻ tôi khô ngô cao lớn cả người mặc bộ hắc y đang tựa vào một chiếc Ghế Bàng màu xanh, nhìn tôi đánh giá từ trên xuống dưới.

“Anh chính là Thiên Nhai?” Nam tử trẻ tuổi ấy nhàn nhạt hỏi.

Tôi “Ân” một tiếng, hỏi ngược lại: “Anh là ai? Tìm tôi có việc sao?”

Nam tử trẻ tuổi ấy không nói, vươn tay mở cửa xe, nói với tôi: “Chúng ta lên xe rồi nói chuyện.”

Tôi mặc dù có chút kinh ngạc nhưng vẫn xoay người ngồi vào xe.

Nam tử trẻ tuổi sau khi đóng cửa xe, hít sâu một hơi, nhìn thẳng vào tôi nói: “Tôi tên là Lí Tiến, tới tìm anh là vì chuyện của Quang.”

Phản ứng đầu tiên của tôi là lập tức mở cửa xe muốn bước ra ngoài..

Lí Tiến lại kéo tôi lại, tôi nhịn không được tức giận nói: “Đừng có nói mấy chuyện thoả tha đấy với tôi nữa!”

“Anh hiểu lầm rồi.” Lí Tiến trầm giọng nói: “Quang không phải là cảnh sát!”

Tôi lập tức ngẩn người, Lí Tiến lại nói tiếp: “Không có cảnh sát nằm vùng nào có thể chịu được những chuyện như vậy.”

Trong lòng tôi chấn động, không khỏi nhớ lại những khuất nhục mà Quang phải chịu. Quả thật, cảnh sát cho dù có vô tư dẫu hiền cũng không thể dẫu hiền đến mức như vậy.

“Vậy cậu ấy là ai?” Tôi kinh ngạc hỏi.

Lí Tiến nói: “Anh còn nhớ người thẩm vấn anh, cục trưởng công an Lí Thành Phương không?”

“Còn nhớ.” Tôi nhẹ nhàng gật gật đầu.

Lí Tiến thở dài nói: “Tôi và Quang đều là cô nhi mà lão thu dưỡng, đồng thời cũng là một quân cờ trong tay lão.”

Tôi hơi giật mình, Lí Tiến tiếp tục nói: “Gia hỏa ấy thu dưỡng chúng tôi đều có mục đích. Chúng tôi sau khi lớn lên vì báo ân nên tự nguyện dốc sức phục vụ cho lão. Thân hình tôi cao lớn lại có thể chiến đấu tàn nhẫn nên trở thành sát thủ bí mật của lão. Cảnh sát đối phó với xã hội đen khi không tiện ra tay đều để tôi giải quyết. Mà Quang bởi vì bộ dạng xinh đẹp, cho nên trở thành nằm vùng dùng sắc để không ngừng thu thập tình báo ở các bang hội. Quang trở thành tính nô của Lão Đại các anh cũng do cục trưởng an bài. Nhưng chứng cứ mà cậu ấy đánh cắp khi nằm vùng lần đầu không đủ, cho nên cục trưởng liền an bài cậu không cần thận bị Lão Đại các anh bắt được, tận dụng cơ hội ấy trà trộn vào bang hội các anh đánh cắp tin tức lần nữa. Quang mỗi lần lên vào hắc bang để nằm vùng đều phải chịu rất nhiều đau khổ. Lần này nhờ có anh mà cậu ấy mới có thể thoát khỏi khổ hải sớm như vậy, bằng không cậu ấy không biết còn phải chịu đau khổ bao lâu nữa mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

Tôi càng nghe càng ngạc nhiên, ngây người một lúc lâu, nhịn không được mà hỏi: “Như vậy thật thái quá. Một quan chức chính phủ tại sao lại làm như vậy?”

“Vì con đường làm quan!” Lí Tiến lạnh lùng nói: “Vị trí cục trưởng công an mà Lí Thành Phương đang nắm giữ đều nhờ mồ hôi và máu của tôi và Quang mà có được. Lần này tiêu diệt được bang hội buôn lậu thuốc phiện khổng lồ của các cậu, lão lại lập công lớn, được đề cử thành Phó giám đốc Cục công an tỉnh.”

8. Chương 8

Mặc dù đã qua một lúc nhưng tôi cũng không cách nào diễn tả được cảm xúc của mình khi nghe những lời đó của Lí Tiến.

Lúc đó tôi chỉ biết ngơ ngác không nói nên lời, trong não trống rỗng.

Thật lâu sau, mới nghẹn ngào thấp giọng hỏi: “Quang đâu? Quang hiện tại đang ở đâu?”

Lí Tiến thở dài nói: “Tôi hôm nay tới tìm anh cũng chính là vì chuyện của Quang.”

“Làm sao? Quang đã xảy ra chuyện gì?” Trong lòng tôi run lên, bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo.

Lí Tiến nhìn tôi ảm đạm nói: “Quang không làm sao cả, chính là lại bị phái đi nằm vùng...”

Tâm tôi mới bình tĩnh lại, lập tức trầm xuống.

Lí Tiến lại nói tiếp: “Vốn ban đầu sau khi tiêu diệt bang hội các anh, Lí Thành Phương đáp ứng để chúng tôi được tự do. Nhưng Quang vì cứu anh nên đáp ứng Lí Thành Phương tiếp tục thực hiện thêm một nhiệm vụ nữa...”

“A!” Tôi lập tức giật mình, đầu choáng váng... Quang vì tôi nên đã hy sinh lớn như vậy... Mà tôi lúc trước còn hiểu lầm cậu cứu hận cậu... Tôi thật sự...”

Nhắm mắt lại, tôi giờ tay lên hung hăng tát mình hai phát.

“Anh làm gì vậy?!” Lí Tiến lập tức ngăn người, sau đó lập tức hiểu ra, hòa nhã nói: “Anh không nên tự trách mình, việc cấp bách bây giờ là phải tìm cách cứu Quang ra... Nghe nói Lão Đại của hắc bang mà cậu ấy nằm vùng lần này cực kỳ tàn bạo, đối xử với cậu ấy như chó... Muốn hoàn thành nhiệm vụ, so với lên trời còn khó hơn...”

“Đừng nói nữa...” Tôi thật sự nghe không nổi nữa, túm lấy Lí Tiến khàn khàn nói: “Mau nói cho tôi biết Quang bị nhốt ở đâu? Tôi muốn cứu cậu ấy!”

“Anh đừng vội...” Lí Tiến trấn an tôi: “Tôi tới tìm anh vì muốn anh cùng tôi đi cứu Quang!”

“Vậy anh còn chần chờ ở đây làm gì nữa?” Tôi lo lắng la lên: “Mau xuất phát a!”

Lí Tiến cười lắc lắc đầu, mở khóa, “Brừ” một tiếng khởi động xe.

Sau ba tiếng, tôi và Lí Tiến sau khi cải trang liền bước vào vũ trường lớn nhất trong thành phố.

Theo lời Lí Tiến nói, Lão Đại của hắc bang mà Quang nằm vùng hôm nay buổi tối đem Quang đưa Quang đến vũ trường này để tiêu khiển. Người ở đây lẫn lộn hỗn tạp, chúng tôi dễ dàng tìm cơ hội ra tay cứu Quang.

Trải qua một hồi trắc trở, chúng tôi lên vào được hậu đường, đánh hôn mê tiểu đệ bưng rượu và hoa quả, sau đó tôi mặc quần áo của hắn, giả dạng thành tiểu đệ đó rồi mang rượu nước đến phòng mà vị Lão Đại hắc bang kia bao.

Lí Tiến không để tôi mang theo súng, mà dùng băng dính dính khẩu súng vào phía dưới toa ăn(*), như vậy cho dù bị soát người cũng không bị phát hiện ra súng.

Tất cả đều diễn ra như trong phim vậy, tôi đẩy toa ăn tởm vẻ thông dong đi tới phòng Lão Đại hắc bang kia đang ở trong.

Bốn vệ sĩ ngăn tôi lại, một vệ sĩ mặt đầy râu lạnh lùng hỏi tôi: “Mày là người mới tới sao? Tại sao chưa bao giờ thấy mày?”

Tôi vội cười bồi nói: “Tôi là tạp dịch ở hậu đường, bởi vì hôm nay không đủ người nên được phái đến.”

Vệ sĩ kia “Nga” một tiếng, như thường lệ bắt đầu khám xét người tôi. Khám xét xong rồi nhìn lướt qua những thứ trong toa ăn, sau đó để tôi đi vào.

Vừa mở cửa phòng, tôi liền nghe thấy từng đợt cuồng tiếu lỗ địch, ngay sau đó thấy một mà khó coi

Trong căn phòng rộng lớn đặt một chiếc lồng sắt rất lớn ở giữa, bốn nam tử bộ dạng hắc đạo ngồi vây quanh, uống rượu đàm tiếu.

Trong lồng sắt, Quang cả người trần trụi bị trói tay ra sau lưng, nằm rạp xuống đất, không ngừng giãy dụa vụn vụn.

Một gã mập mạp lên tiếng cười khẩy: “Tìm tiểu thư gì chứ? Tìm một cô tiểu thư chẳng thú vị bằng xem súng vật của tao phát xuân...”

Tôi không biết tôi đã mất bao nhiêu khí lực mới kiềm chế được mình không phát cuồng.

Chậm rãi đẩy toa ăn lại gần sô pha, tôi cực lực khiêm tốn nói: “Ông chủ, đồ của ngài đây ạ.”

“Nga, cứ để đó...” Mấy gã kia ngay cả nhìn tôi một cái cũng không nhìn, thuận miệng nói.

Thật sự là một cơ hội tốt! Tôi hít sâu một hơi, rút khẩu súng từ dưới toa ăn bắn điên cuồng....

Ngoài phòng đồng thời vang lên tiếng súng, tôi biết Lí Tiến mai phục ở hành lang cũng đã bắt đầu hành động.

Bởi vì bị tôi đoạt mất thế chủ động, mấy gã kia có hai tên lập tức gục tại chỗ, ba tên còn lại cũng bị thương, chạy ra phía sau sô pha lấy súng phản kích tôi.

Tôi vội trốn vào phía sau một chiếc tủ nơi góc tường, bắn chống trả lại những gã kia. Mấy gã đó đều là cao thủ hắc đạo, tuy rằng bị thương nhưng vẫn vô cùng dũng mãnh.

Ngay khi chúng tôi đang giằng co, Lí Tiến bỗng nhiên vọt vào tiêu sái lưu loát một lượt quét sạch, lập tức giải quyết ba gã còn lại.

Sau khi nguy cơ giải trừ, tôi từ phía sau chiếc tủ lập tức lao tới chiếc lồng sắt.

Quang ở trong lồng tựa hồ cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, giấy dựa cố gắng đứng lên.

Nhìn cậu cả người đầy thương tích, suy yếu không chịu nổi, tôi cơ hồ rơi lệ, vội vàng đánh nát xiềng xích, thật cẩn thận bế cậu ra.

Quang mềm yếu nằm trong lòng tôi, thâm tình nhìn tôi, từ từ lộ ra nụ cười an tâm.

Tôi kích động trong lòng, rốt cuộc không nhịn được, gắt gao ôm cậu vào lòng.

Khoảnh khắc đó, tôi biết mình đã vĩnh viễn chiếm được Quang.....

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-yeu-no-le-cua-lao-dai>